

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 183: Cái Gọi Là Không Trụ Vào Sắc Mà Bồ Thí, Không Trụ Vào Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp Mà Bồ Thí

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 013)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Sở vị bất trụ sắc bồ thí, bất trụ thanh hương vị xúc pháp bồ thí.】

(Nghĩa là: Cái gọi là không trụ vào sắc mà bồ thí, không trụ vào thanh, hương, vị, xúc, pháp mà bồ thí)

Ở phần trước, Đức Thế Tôn bảo với chư Bồ-tát, cũng chính là những người tu học Đại Thừa, rằng đối với các pháp cần phải: “*Ứng vô sở trụ, hành u bồ thí*” (Nên không có chỗ trụ mà hành hạnh bồ thí). Câu này là Đức Phật giảng về một nguyên tắc lớn.

Hôm nay chúng ta đọc đến hai câu này, Ngài chỉ dạy cho chúng ta cụ thể hơn một chút. Như là: Sắc, Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp. Kỳ thực mà nói, sáu sự việc này đã bao hàm toàn bộ tất cả cảnh giới ở bên ngoài rồi.

“**Sắc**” (Màu sắc, hình dáng) là đối tượng của nhãn căn (mắt). “**Thanh**” (Âm thanh) là đối tượng của nhĩ căn (tai). Nghĩa là, phạm những gì thuộc phạm vi công năng của mắt chúng ta, thấy đều gọi là “Sắc”, là những gì quý vị có thể nhìn thấy được. Thí dụ như trong bóng đêm tối tăm không nhìn thấy gì, thì cái màu đen tối đó cũng là “Sắc”. Trong “Sắc” có sáng (minh), có tối (ám); có Sắc hiển bày rõ rệt (hiển sắc), và cũng có loại không hiển bày, cho nên gọi là Vô Biểu Sắc. Phạm vi bao hàm trong đây vô cùng rộng lớn.

Những gì tai nghe được là âm thanh, dùng một chữ “**Thanh**” để đại diện. Những gì mũi ngửi được, dùng một chữ “**Hương**” để đại diện. Những gì lưỡi nếm được, dùng một chữ “**Vị**” để đại diện.

Những gì thân thể tiếp xúc, bao gồm cả lạnh và nóng (hàn, thử); khi chúng ta cảm thấy rất nóng, hay cảm thấy rất lạnh, thì đó đều là “**Xúc**”, đều dùng chữ này để đại diện.

Ý nghĩa trong chữ **“Pháp”** lại càng rộng khắp hơn, bao gồm cả sự khởi tâm động niệm của chúng ta, cũng chính là phạm vi bao trùm của các ý niệm, dùng chữ “Pháp” này để đại diện.

“Bố thí” chính là buông xuống, là xả bỏ. Cho nên, trong câu kinh này, trên thực tế chính là nói: **Tất cả cảnh giới bên ngoài thấy đều phải buông xuống.**